

kezem közt tartott porcellán gyufatartót a pulpitusra tettem. Nagyot koppant az átkozott jószág: a kis szávararus leány kérdőleg tekintett rám, — s az álmaiból kizavart mama boszusan dünyögte:

— De hát mit is akar ön?

Mit akarok? — Oh, boldog isten!

Mit akarok? — ha én azt be merném vallani most.

Rágtam, gyűrtem a még meg nem gyújtott szivart. — s mint a lázbeteg, ki egy pohár vizert esz, — halkan, elhalón mondan:

— Egy kis — tüzet.

Figura

Hírek.

A szegények ünnepe. A Megváltó születésének nagy ünnepe közeleg. A meglepetések estéjén iparkodik mindenki tehetsége szerint egy kis ajándékkal azt, kit szeret vagy tisztel, meglepni. Így volt ez évszázadok óta s így lesz még a szív dobog, míg a Megváltó szent hagyományai élnek lélekben, betűkben. Míg a biblia egyik levele, a vallásnak, hitnek egy oltára lesz. S mégis vannak, — fájdalom, nagyon sokan vannak, — kiknek még a karácsony is csak anyibau ünnep, amennyiben imádkoznak, de rongyosan hidegre virradnak, még jobban éheznek, mint dologtevő napon, mert akkor a munka legalább kenyeret ad, de az ünnep nem néz boldogságot, szegénységet, egytörmen repül el szegény és gazdag felett. A legékezebb predikációk, szónoklatok, könyvek lelkileg nyitják csak a bajt, de rubát, kenyeret azok sem adnak mindig; a társadalomnak meg voltak nyomorultjai mindig és lesznek, míg a világ áll. S ezeknek segítyt nyújtani, vigasztalást adni kötelessége azoknak, kiket a sors megáldott. Nem ápolni a dologtalanságot, restséget a segélylyel azokban, kiknek van ereje dolgozni; de ott lenni a nyomorultak, a valódi árvák, a koldusok s a kisdetek mellett, kiknek magas az ég s messze a segély. Minél nagyobb áldozatokat hozunk a civilizációnak s versenyeznek a népek a tökély felé, — annál több a szegény, tehát még a haladásnak is megvan az árka, hátránya! A műhelyekben roszul megy a munka; a föld mostoha; a gőzgépek legyőzik a kar erejét, mind megannyi ok a szegénységre. Támogatást kérnek. Az iskolában is sok a szegény, rubátlan; tanulni akarnak, hogy a rongyot, szegénységet levelessék. Ki tiltaná el a vadlányt, hogy ég felé ne nőjön?! A rongyos ruhában ott csillog-villog sokszor az ész, tehetség, miut az elvesztett brillians a sárban!... Ott hagyjuk? Elhagyjuk? Hány foltos ruhára jutott már bibor? s hány szegény bölcsőből került ki oly tehetség, mely a társadalomnak, sokszor egy országnak vezetésére lett hivatva? Ott hagyjuk támogatás nélkül?! Jótékony hölgyeink versenyre kelve működnek a szent cél érdekében s olvasható volt e lapokban

a felhívás, mely kérésleg fordul a közönséghez, a birtokos osztályhoz, s mind azokhoz, kiket az ég megáldott, — hogy szegényeink, nyomorultjainkon segíteni kegyesek legyenek. Küldenek bár pénzt vagy ruhameüt, egytörmen kell annak, kit a nagy ünnep önvétke nélkül rongyokban talál; s kedves az adakozás isten előtt. Adjunk Karácsonyt azoknak is, kik csak vörös betűkben ismerik az ünnepet!

Törvényszéki bíróné, mint a hivatalos lap csütörtöki száma közli, Németh Pál győrszent-mártoni járásbíró nevezetett ki, aki hivatalát újév után foglalja el. Igen szorgalmas, praktikus bírót nyert benne törvényszékünk.

Az újvárosi képviselőválasztások hullámai ma csapódnak legmagasabbra, lévén ma vasárnap s lévén holnap a választás napja. Jelöltben nincs hiány; Körmendy Mihály, Tauber Károly, Szalay, Szagala s még valami tíz név forgott a választók ajkán, mint akiknek megválasztása több mint valószínű volt. Tényleg azonban az első három név köré csoportosult leginkább a bizalom s Körmendy megválasztása valószínűnek látszott. A választási igazgalmak e zavarában — kuriozumként legyen felemlítve — az ismeretes Kis Jenő is megkísérelte a halászatot; levelet intézett az újvárosiakhoz, hogy őt válasszák meg, akkor aztán ugyancsak képviselve lesznek a közgyűlésen. Komolyabb és felemlítésre érdemesebb eset azonban, hogy a legutóbbi napokban Mayer Nándor nevét hallottuk sürün emlegetni tekintélyes újvárosi polgároktól. Mayer Nándor ur jelenleg megyei virilista ugyan, azonban biztos forrásból jelenthük, hogy megválasztása esetén a városi bizottsági tagságot fogadná el, amely minőségben eddig is sok és elvitázhatlan érdemeket szerzett.

A nőipariiskola javára rendezendő műkedvelői előadásra az előjegyzett belépőjegyek átvehetők a nőipariiskola helyiségében e hó 12-éig. A fennmaradt jegyek Fábián Sándor ur rőföskekereskedésében lesznek kaphatók; ki szíves volt azok elárusítását magára vállalni.

Kérélem. A győri önk. tűzoltó-egylet munkaképtelenné válható működő tagjainak segélyezésére, Győr város nagyérdemű közönségének és nemeskeblű honleányainak szíves áldozatkészsége által sikerült alaptőkét teremtenünk. Ezen alaptőke a jótékony adományok hozzácsatolásával gyarapszik ugyan, azonban vajmi csekély arra nézve, hogy annak kamataiból a felebarátjának védelme közben szerencsétlenül járt egyleti tagnak megfelelő segély nyújtható legyen. Ámbár az isteni gondviselés eddig megóvta egyletünk tagjait, s néhány csekélyebb mérvű sérülésen kívül egyéb baj nem történt, mégis egy következő nagyobb szerencsétlenség által okozható bajokra való tekintettel, az egylet kötelességének ismeri tagjai érdekeiről eleve gondoskodni. — Felkérem tehát Győr város

önk. közönségét és nemeskeblű honleányait, miszt rint az 1887. évi december hó 31-én megtartandó kisöröléshez adománytárgyakat küldeni kegye-kedjék. Győrött, 1887. november 26. Dörner Antal s. k., önk. tűzoltó-alparancsnok.

A győrvárosi népkönyvtáiban a hét folyamán következő hölgyek teljesítik a felügyeletet: Vasárnap, 10-én: Baross Ignáczné, Cedzidlovaky Hermin. Hétfőn, 11-én: Biró Lajosné, Hidy Ernőné. Kedden, 12-én: Nemes Ignáczné, Francisci Vilma. Szerdán, 13-án: Gaszner Józsefné, Hupka Irén. Csütörtökön, 14-én: Haefner Ernőné, Körner Gizella. Pénteken, 15-én: Fleischmann Lujza, Kovácsics Katalin. Szombaton, 16-án: Mehlschmidt Józsefné, Stampfl Irma.

Szilveszter-estély. A győri jótékony nőegylet Szilveszter-estélye igen szépek s az előző évek enémű mulatságain felülállónak lenni ígérkezik. Az estély tombolával lesz egybekötve, bevezetésében azonban egész csendesen kikerekített irodalmi és művészi program folyik le. Hogy erről vázlatos képet nyujtsunk a közönségnek, felsoroljuk az eddig sikerre vezetett lépések eredményét. Szíves ígértét bírja a rendező bizottság: Ujváry Béla soproni realtanár urnak, az ismert írónak s lapunk kedves munkatársának, hogy részt vesz az estélyen egy csevegéssel, melyet maga ad elő szabadon. Felkérte továbbá a bizottság Szávay Gyulát humoros felolvasásra. Ő azonban az est érdekében inkább állónak tartotta egy monológ írását, melynek előadására Balassa, a szintárait e kiváló alakja vállalkozott. A szavalatok kiemelkedő része leend Laczkó Aranka szavalata. Kivüle Krecsányi Sarolta és Várady Ibolyka szintáraitati tagok kéretnek fel, kik énekszámokkal tesszik vonzóan változatossá a műsort. Mikoy Lajos egy énekes magánjelenetet ad elő, Kiss Ferkó a társulat baritonistája érczes hangjával dalokat. Mindez azonban még más programszámokkal is bővül esetleg, mert a tombola rendező bizottsága erélylyel és kedvvel működik, hogy a jótékony nőegylet szilveszteri tombolaestélye minden tekintetben sikerüljön. (A tombolára a nemeskeblű közönség jószívűsége által juttatandó nyereménytárgyak Horváth Lajosné rendező bizottsági tag vásártéri lakására szállítandók.)

Városi közgyűlés lesz e hó 29-én. A közgyűlésnek melynek tárgysorozatát annak idején olvasóközönségünk tudomására hoztuk, hallomás szerint Batthyány Lajos gr. főispán ur ő méltósága fog elkölni.

Meghívó. A győrvideki tanítóegylet győri köre f. évi december hó 13-ik napján, kedden, délután 4 1/2 órakor a szokott helyiségben körű'est tart, melyre a t. tagok eszenel meghivatnak és felkéretnek, hogy minél számosabban megjenni szíveskedjenek, mivel a körű és főtárgyat ezen fontos tételnek „Fejtessék ki tüzetesen, hogy mi okozza a jelenlegi népiiskolai tanulók gyengeségét s

szállító gondolkodás és szellemi öntevékenységet keltetőben”, megvitatás képezi. Győr, 1887. decs. 8. Bánócsy János, körűelő.

Műsor. A f. hó 17- és 18-án a győrvárosi színházban a nőipariiskola javára rendezendő műkedvelői előadás műsora a következőképp állítatott össze: I. szakasz. 1. Szép Lónka (Vörösmartytól), előképekkel. Zenét szerző Erneyi József. Szavalja: Békassy Imre ur. Zongorán kísér Markovits Sándor ur. Az előképeket alkiják: Sággy Mariiska k. a., Czerner Sándor és Csiky Gerő urak. 2. Nagy ária Lammernmoori Lucia operából. Éneklő Kletzár Ágoston urnő. 3. Rómii menyasszony áldosa'a. Előkép. Alakítják: Mayer Jolán, Nemes Jolán és Giffing Gizela kisasszonyok és br. Hauzer ur. 4. Hegedűszó, előadja Máthé István hegedűművész. 5. Előkép Oberonból. Hőn és Recia a tündérpalotában. Alakítják: Nemes Jolán, Mayer Jolán, Sággy Mariiska, Giffing Gizela kisasszonyok, Magyary Győző és Kerényi Endre urak. — II. szakasz. 1. Az elkényeztetett férj. Vigjáték 1 felv. Moliéretől. Előadják: Sátor Jenőné urnő és Békassy Imre ur. 2. Csipkeróza ébr-dés. Előkép. Alakítják: Mayer Jolán k. a. s Kokas ur. 3. Kegyelemlár, Ördög Róbertből, éneklő Guóth Irén k. a. 4. Grand Capric, sur les motifs de „La Sonnambule” de B. H. Thalbergől. Zongorán előadja Birner Ida k. a. 5. Hű-bérke. Előkép. Alakítják: Guóth Irén k. a. és Kramassta ur. 6. Pünködi királyné. Előkép. Alakítják: Giffing Gizela, Mayer Jolán, Guóth Irén, Nemes Jolán, Sággy Mariiska kisasszonyok, Kokas, Kerényi, Csiky, Magyary, Hauzer, Kramassta és Heti B. urak.

Felolvasás. A győri kereskedelmi ifjuság egylete negyedik felolvasására készül a közönség. A felolvasás megtartását néhány napig késleltette az időnymeghívók kibocsátása, de mivel ez már legnagyobb részben megtörtént, részben ma és holnap fog megtörténni, a felolvasás jövő szerdán, folyó hó 14-én tartatik meg. Felolvasó dr. Sikor József lesz, ki „A mit a férfiak legjobban szeretnek” címet választotta felolvasásához, illetve csevegéséhez. A felolvasást szavalás követi, melyre Rábel László kéretett fel. Az estélyt Vönniger Antal zárja be ismeretes produkcióival. A felolvasó-estély 1/2, 9 órakor kezdődik.

A tűzoltók Szilveszter-estélye ezidén sem enged régi jó hírből. Az egylet főparancsnoka, Hauzer György ur személyesen volt Sopronban, hogy felkérje az ott működő szintársulat jeles erőit részvételre. Közülök Mikoy, Kiss Ferenc és Szép Aladár ígérték eddig biztosra részvételüket. Az estély rendező bizottsága felkérte továbbá lapunk szerkesztőjét egy alkalmi humoros vers vagy csevegés írására.

Mit kapott a Mikulás? Bizony a Gyurka gyerek megjárta: befestette az arcát fehérre, a szemöldökét feketére, aztán cseppüt ragasztott az orra alá és hóna alá

a kik már nem tudtak oldalt hajolni az ágyból, kétszer is ismételtették, hogy megértsék. S mászott tovább az ágyisorok között: látod uram, együtt vagyunk... Akadt egy fia, a ki nem akarta tovább adni a verset, azt megszüdták, a szomszéd fölkel s meglökdöste az ágyban. A többiek azt mondták rá, hogy nem való jó társaságba. Minek is tesz az igazgatóság ilyen fiut egy ilyen jó társaságba.

A legujabb lakó egész éjjel nyugodtan feködt az ágyon. Reggel felé azt hitték, hogy már meg is halt. „Hamar itt hagyott bennünket!” s nevettek ezen a bolond valakin. Ezért nem volt érdemes bejönni.

Hanem mikor virradt, az új lakó elkezdett beszélni. Zavart, összefüggéstelen szavakat.

— Haza beszél, — mondta a vén ember, a harmadik szomszéd.

A regg szürke világánál aztán láthatták, hogy egy asszony tekszik az ágyban. Egy asszony, a ki félrebeszél. Lázban égött az arca, meztelen karjait (olyan negyvenes karok voltak) kiemelte a takaró alól s öntudatlan állapotban beszélt, kiabált.

— A Katalint... Csak a Katalinra vigyázz, te ember... Oh kedves kis szőke cicám, oh jaj de sajnálalak itthagyni. Hanem visszajövök én megint. Csak addig te apjuk vigyázz, vigyázz. Mondom neked, hogy vigyázz. Te nem tudod, hogy milyenek a szemei Ka-

talinnak?... Hát nézz bele, nézz. Láttál már ilyen szemeket? Ilyen kék szemeket?... Oh, a Katalinra vigyázz, te ember... A világ rosz. Csak megcsókolom még egyszer a te szőke hajadat, te édes... Vigyázz Katalin, vigyázz, én édes kicsi Katiczám...

Hörült valami a mellében, az asszony megrázkódott. Pillanatra csönd lett. Majd ujlag kitört a dühös röhej, ott végig az ágyakon.

Azután világos lett egészen, a komor szürke teremnek minden zig-zugába be lehetett látni. Akkor fölbredt lázalmából az asszony. És a mit elmondott álmában, elmondta ébren. Ismeretséget kötött a szomszédokkal (hamar megy az itt nagyon) és beszélt, áradozva beszélt Katalinról, a kit otthon hagyott az apjánál.

Nappal hallgatták áhitattal, csöndben a szavát. Elismerték, hogy a világ rosz, Katalinnak vigyázni kell. Hjahó, a szép lány... letörök és punktum, — mondta a vén vidéki tanár és simogatta a szakállát.

De éjjel más volt. Mikor lázalmában beszélt az otthoniakkal az asszony, mikor csókolt Katalin szőke haját, nézte, csudálta tengeremény kék szemeit, akkor meg volt a mulatság.

— Ingeny komédia, — mondta az ötödik szomszéd. Másnap nagyot rugott két lábával a lepedőbe és lefordult az ágyról. Bolshara-

pott a papucsa és bevégezte az ingyen komédiát.

Igy telt az idő. Egyik-másik ur elment deszkát árulni, egyik-másik fölgögyült s a többiek boszankodtak, káromkodtak, hogy nagyon hamar gyögyul az asszony. Utóljára már alig beszélt éjjelenként. Végre aztán megszűnt egészen a lázalom. Brebócsy Mihályné javult, örvendetesen javult és azt mondta, hogy megszökik. Szeretné látni már a Katiczát. Egy tizenhat éves leányt nem jó egyedül hagyni sokáig.

Az asszony javult és már kint sétált a folyosókon. Az ápolónőkkel beszélgetett.

— Oh lelkeim, a Katicza haja... onha világeletükben... milyen lány, istenem, milyen lány! Csupsa hús, lelkem... milyen melle van annak a lánynak!

S az egyik ápolónőből eljutott a másikhoz onnét a harmadikhoz. Így tovább a hosszú unalmas folyosón az épület tulod végébe, ahol a rácos vasajtó választ el egy pár beteg szobát a többitől. A rácos vasajtón nagy lakat, hogy meg ne szökhesse a bűn leányait, a kik ott benn vannak.

Ezek a lányok, ezek a bűnös testek huszan-harmincan tanyáznak ott bent. Hagyniátlanul hallatszik ki a szobákból a sürű nótahang, a „vissik a lányt as csküvőre”, és a kedvencs dallama minden bűnös leánynek, mert ők is szeretnek foglalkozni assal, a mi

elérhetetlen — nekik. A kik már gyögyultak, a kik már mehetnének innn vissza, a kikben már pezsdül és szerelmet óhajt a vér, azok odaállnak a vasajtóhoz, odadugják a fejüket a vasrudhoz és néznek kifelé. Órák hosszat el tudnak ott állni, hogy lássanak valamelyik kórasóbából kijönni egy sárgabőrű őszesséit tértit.

Kíváncsian nézte ezeket tisztos távolból Brebócsy Mihályné mindennap. S történt egy ütsza verőfényes napon, a mikor napugár futott végig az elhagyott lombtalan kertben, csillogott a hullahás sölde ablakain és beverődött ide a folyosókra, a szürke, sivár falak és karbólszag közé, történt, hogy eliskoltotta magát örületesen az asszony. Velőtráz, dühös hang volt ez, a mely visszhangozva szállt végig az üres folyosókon. Az ápolónő ijedten ejtette ki a kezéből az almat, a mit éppen hámozni akart. S ez a sikoltó asszony, arca az őrtő fájdalom kétségbeesésével, ki kapta a kezéből a nagy fehérvari bicskát és ordítva rohant a bűnvirágok tapyája felé.

— Megöllek! Dühös haraggal rúta meg a vasrudakat és végig vágódott a folyosó kövén.

A rácos vasajtó mögött ott állott sápadtan, napugártól süttő aranyasin szőke hajjal Brebócsy Katalin.